

Pondelok po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na pondelok po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: učenici
dostávajú Ducha Svätého; pokoj
uprostred súženia; trpezlivosť je
ovocím Ducha Svätého.

KEĎ SVÄTÝ PAVOL prišiel do Efezu,
„našiel tam akýchsi učeníkov a
povedal im: *Dostali ste aj Ducha
Svätého, keď ste uverili?*“ (Sk 19, 1-2).
Je pozoruhodné, že prvá otázka
apoštola pohanov sa týka práve
poznania tretej Osoby Najsvätejšej
Trojice; to ukazuje, akú prioritu mala
v prvotnej Cirkvi a má aj dnes. „Oni
mu odvetili: *Ani sme nepočuli, že je*

Duch Svätý. On sa opýtal: Ako ste teda boli pokrstení? Oni odpovedali: Jánovým krstom“ (v. 2-3).

Svätý Pavol chcel, aby tí, ktorí prijali vieru, poznali hĺbku Božieho života; v tomto prípade im objasňuje, že „*Ján krstil krstom pokánia a hovoril ľudu, aby uverili v toho, ktorý prichádzal po ňom, to jest v Ježiša*. Keď to počuli, dali sa pokrstiť v mene Pána Ježiša“ (v. 4-5). V tejto scéne vidíme spoločenstvo, ktoré okrem krstu prijalo aj birmovanie vo viere s darom Tešiteľa: „Keď na nich Pavol vložil ruky, zostúpil na nich Duch Svätý; i hovorili jazykmi a prorokovali. Spolu ich bolo asi dvanásť mužov“ (v. 6-7).

Vo sviatosti birmovania aj my prijímame Ducha Svätého, „aby sme sa plnšie zapojili do boja Cirkvi proti hriechu (...). Aby ste s hlbokou vierou a neustálou láskou pomáhali svetu dosiahnuť ovocie zmierenia a

pokoja“[1]. Na našej ceste prípravy na sviatok Zoslania Ducha Svätého sa môžeme pýtať sami seba: „Aké miesto má Duch Svätý v našom živote? Dokážem mu načúvať? Dokážem ho poprosiť o inšpiráciu predtým, ako urobím nejaké rozhodnutie, poviem slovo alebo niečo urobím? (...). Prosím ho, aby ma viedol po ceste, ktorú si mám zvoliť vo svojom živote, a to aj každý deň? Prosím ho, aby mi dal milosť rozlišovať dobré od menej dobrého? (...). Prosme o milosť naučiť sa tento jazyk, aby sme mohli počúvať Ducha Svätého“[2].

V EVANJELIU DNEŠNEJ svätej Omše čítame Ježišovu rozlúčkovú reč pri Poslednej večeri. Pán chce pripraviť svojich učeníkov na to, čo sa stane o niekoľko hodín. Po alegórii o viniči a ratolestiach im Majster sľubuje, že

pošle Ducha Svätého. „Jeho učeníci povedali: *Teraz už hovoríš otvorene a nehovoríš v obrazoch. Teraz vieme, že vieš všetko a nepotrebuješ, aby sa ťa dakto spytoval. Preto veríme, že si vyšiel od Boha.* Ježiš im odvetil: *Teraz veríte? Hľa, prichádza hodina, ba už prišla, keď sa rozprchnete, každý svojou stranou, a mňa necháte samého*“ (Jn 16, 29-32).

„Ťažkosti a súženia sú súčasťou evanjelizačného diela a my sme povolaní nájsť v nich príležitosť overiť si pravosť našej viery a nášho vzťahu s Ježišom. Tieto ťažkosti musíme vnímať ako príležitosť byť ešte misionárskejšími a rásť v dôvere v Boha, nášho Otca, ktorý neopúšťa svoje deti ani v časoch búrok“[3]. Ježiš ukazuje svojim učeníkom, že vie, čo sa stane; vie, že bude trpieť, a ubezpečuje ich, že napriek všetkému bude naďalej ponúkať seba ako základ, aby ich viera neochabla. Kristus sa spolieha na Otcovu lásku;

to bude jeho útechou a útechou jeho učeníkov v budúcnosti: „Nie som sám, lebo Otec je so mnou“ (Jn 16, 32).

Po zmŕtvychvstaní si apoštoli budú tieto slová pripomínať ako balzam, keď uvidia, že zvyšok reči sa naplnil. Pán učeníkom nesľúbil život bez starostí a problémov, ale realisticky im oznámil apoštolské poslanie. Dal im však aj kľúč na ich prekonanie: „Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!“ (Jn 16, 33). Život kresťana na zemi zahŕňa neustále úsilie bojovať so sebou samým a snažiť sa nájsť v Bohu základ, zanechať v ňom svoju radosť a svoj pokoj. „Nikdy nedosiahnem skutočnú radosť, ak nemám pokoj,“ povedal svätý Josemaría. „A čo je pokoj? Pokoj je niečo úzko spojené s bojom. Pokoj je výsledok víťazstva. Pokoj odo mňa vyžaduje neustály zápas. Bez boja pokoj nikdy nedosiahnem“[4].

„TOTO SOM vám povedal, aby ste vo mne mali pokoj. Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet“ (Jn 16, 33). Môžeme prosiť Pána, aby nám daroval a zväčšil našu trpezlivosť, ovocie Ducha Svätého, ktorý „je darom rozumu, že dôležité veci si vyžadujú čas, že zmena je organická, že existujú hranice a že musíme pracovať v rámci nich a zároveň mať oči na obzore, ako to robil Ježiš“[\[5\]](#). Trpezlivosť nám pomáha „znášať skúšky, ťažkosti, pokušenia a vlastné trápenia“[\[6\]](#); pomáha nám zachovať si nádej v našom vlastnom zápase napriek našim slabostiam. Svätý Josemaría hovorieval: „Dôležitou stratégiou v duchovnom boji je otázka vhodného načasovania, keď máme trpezlivo, ale rozhodne podať liek. Znásobte úkony nádeje. Dopredu vám vravím, že vo svojom vnútornom živote utrpíte porážky; raz budete hore, inokedy

dole — daj Boh, aby to nebolo poznať — pretože nikto nie je od týchto nepríjemností oslobodený. No Pán, ktorý je všemohúci a milosrdný, nám dal k dispozícii vhodné prostriedky, aby sme mohli zvíťaziť“[7].

Tvárou v tvár vonkajším ťažkostiam alebo neúspechom, ktoré sa môžu objaviť v našich vzťahoch s druhými, nám pomôže Ježišova rada: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11, 29). Ak vstúpime do tejto školy, naučíme sa „vidieť veci s trpezlivosťou. Nie sú také, aké by sme ich chceli mať, ale aké prichádzajú z Božej prozreteľnosti: musíme ich prijímať s radosťou, nech sú akékoľvek. Ak za všetkým vidíme Boha, budeme vždy šťastní, vždy pokojní. A tak ukážeme, že náš život je kontemplatívny, bez toho, aby sme niekedy stratili rozvahu“[8]. Je pravda, že „vždy sa vyskytnú príležitosti, keď sa objaví netrpezlivosť: nepredvídané

prerušená v práci, meškaniá, ktoré nás nútia čakať, malé alebo veľké neúspechy každodenného života. Pomyslime, hovorme, hneď s Pánom: Ježišu, ty si bol so mnou trpezlivejší! Netrpezlivosť je okrem inštinktívnej reakcie nedostatkom vnútorného umŕtvovania a vo svojom základe nedostatkom lásky. Naopak, pochopenie, ospravedlnenie, pokoj sú dôsledkom náklonnosti k Bohu a k druhým. Tvárou v tvár akémukoľvek hnutiu netrpezlivosti sa pokúsme usmiať a modliť za tých, ktorí nás vyrušujú, nútia čakať alebo unavujú v danej chvíli, a s radosťou ich obetujeme Pánovi (...) Ježišu, s tvojou milosťou, moja Matka, s tvojou pomocou“[9].

[1] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 30-V-1982.

[2] František, *Homília*, 29-V-2017.

[3] František, *Anjel Pána*, 25-VI-2017.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 308.

[5] František, *Soñemos juntos*, Simon & Schuster, Nueva York, 2020, s. 45.

[6] Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 47.

[7] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 219.

[8] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 6-VII-1967.

[9] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 179-180.